

Postanowienie z dnia 18 września 1998 r.

III KKO 2/98

Między organem administracji publicznej a Naczelnym Sądem Administracyjnym nie powstaje spór o właściwość w rozumieniu art. 190 i 192 KPA.

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel, przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości Adam Burkiewicz, przedstawiciel Ministra Finansów Elżbieta Mucha.

Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym, po rozpoznaniu w dniu 18 września 1998 r. na rozprawie sprawy z wniosku Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego „K.” spółka cywilna Bogumiły S. i Waldemara S. o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego między Generalnym Inspektorem Kontroli Skarbowej a Naczelnym Sądem Administracyjnym-Ośrodkiem Zamiejscowym w Białymstoku w sprawie odwołania od wyników kontroli inspektora kontroli skarbowej

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć wniosek.

U z a s a d n i e n i e

We wniosku z dnia 5 czerwca 1998 r. PPH „K.” Spółka cywilna Bogumiły S. i Waldemara S. wystąpiła w trybie art. 190 § 1 i 192 § 1 pkt 2 i § 2 KPA o rozpatrzenie sporu o właściwość między Generalnym Inspektorem Kontroli Skarbowej a Naczelnym Sądem Administracyjnym Ośrodkiem Zamiejscowym w Białymstoku.

W uzasadnieniu powyższego wniosku strona powołała się na sprawę „Wyniku kontroli” z dnia 26 września 1996 r. [...] przeprowadzonej przez Inspektora Kontroli Skarbowej w Urzędzie Kontroli Skarbowej w Ł. w zakresie określającym wartość sprzedaży wyrobów produkowanych przez spółkę cywilną „K.” podlegających obowiązkowi zgłaszania do certyfikacji na znak bezpieczeństwa i oznaczenia tym zna-

kiem. W celu weryfikacji tego ustalenia strona wystąpiła najpierw do Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej, a następnie ze skargą do Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodek Zamiejscowy w Białymstoku. Każdy z tych organów uznał się za niewłaściwy do rozpatrzenia sprawy. Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej w piśmie z dnia 4 listopada 1997 r. wyraził pogląd, że weryfikacja ustaleń przedmiotowego wyniku kontroli skarbowej możliwa jest jedynie na drodze zaskarżenia do Naczelnego Sądu Administracyjnego, na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.).

Z kolei Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 1 kwietnia 1998 r. [...] odrzucił skargę strony przyjmując, że wynik kontroli wydany przez inspektora kontroli skarbowej zgodnie z art. 27 ustawy o kontroli skarbowej jest aktem administracyjnym w rozumieniu art. 16 ust. 1 pkt 4 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym, od którego przysługuje skarga, jednakże można ją wnieść - stosownie do art. 34 ust. 1 tej ustawy - dopiero po wyczerpaniu środków odwoławczych. NSA uznał, że strona najpierw powinna skorzystać z odwołania do Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej, które jej przysługuje.

Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym zważyło, co następuje:

Między organem administracji państwowej, do którego właściwości rzeczowej należy załatwienie określonej sprawy administracyjnej w formie aktu lub czynności z zakresu administracji publicznej, a Naczelnym Sądem Administracyjnym sprawującym kontrolę wykonywania administracji publicznej (art. 1 powoływanej wyżej ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym) co do zasady nie powstaje spór o właściwość w rozumieniu przepisów KPA o rozstrzyganiu sporów o właściwość między organami administracji publicznej a sądami (art. 190 i art. 192 KPA). Chodzi tu bowiem o spory dotyczące właściwości - czy określona sprawa podlega rozpatrzeniu na drodze administracyjnej (przed organami administracji publicznej), czy też na drodze sądowej (przed właściwym dla danej sprawy sądem). Nie jest to, w rozumieniu tych przepisów, Sąd Administracyjny, do którego nie należy załatwienie sprawy administracyjnej, lecz rozpatrzenie skargi w celu sprawowania kontroli pod względem zgodności z prawem (art. 21 ustawy o NSA), przy czym ocena prawna wyrażona w orzeczeniu tego Sądu wiąże w sprawie organ, którego działanie lub bezczynność była przedmiotem zaskarżenia (art. 30 ustawy o NSA).

Ponadto należy zwrócić uwagę na to, że w powołanym we wniosku postanowieniu z dnia 1 kwietnia 1998 r. Naczelny Sąd Administracyjny odrzucił skargę nie ze względu na brak właściwości do jej rozpoznania, lecz ze względu na niezachowanie przez stronę warunków wniesienia skargi określonych w art. 34 ust. 1 ustawy o NSA.

Spór negatywny w rozumieniu art. 192 § 1 pkt 2 KPA powstaje wtedy, gdy w tej samej sprawie za niewłaściwy uznaje się zarówno organ administracji publicznej, jak i sąd. Jak to już wyżej wskazano, nie ma tożsamości pomiędzy sprawą administracyjną, dotyczącą ustalenia określonej kwestii prawnej przez właściwy organ administracji publicznej, a sprawą administracyjną w przedmiocie skargi co do legalności aktu administracyjnego.

Z powyższych przyczyn Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym uznało, że nie jest właściwe do rozstrzygnięcia przedstawionego przez PPH „K.” spółkę cywilną Bogumiły S. i Waldemara S. wniosku, który nie dotyczy sporu o właściwość, o którym mowa w art. 190 § 1 i art. 192 § 1 pkt 2 KPA.

W tej sytuacji, przy odpowiednim zastosowaniu art. 199 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania cywilnego (por. art. 195 KPA) należało postanowić jak w sentencji.

=====